

Arrest

nr. 129 783 van 19 september 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 houdende een Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13 septies), ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHMAI die, loco advocaat E. MATTERNE, verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 december 2009 dient verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Deze aanvraag werd oor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afgewezen op 8

maart 2013. Er werd verzoeker vervolgens een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 9 mei 2011.

1.2. Verzoeker heeft op 23 november 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 22 april 2011. Deze beslissing werd op 17 mei 2011 aan verzoeker betekend.

1.3. Verzoeker heeft op 23 september 2011 een tweede aanvraag om aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 5 januari 2012. De beslissing werd betekend op 3 juni 2013.

1.4. Verzoeker heeft op 11 januari 2012 een vraag om aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 7 september 2012. Deze beslissing werd op 29 maart 2013 aan verzoeker betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 3 juni 2013 werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Het bestuur beval verzoeker diezelfde dag onder een bijlage 13septies het grondgebied onmiddellijk te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Aan verzoeker werd diezelfde dag een inreisverbod voor de duur van drie jaar opgelegd.

1.6. Op 15 juni 2013 werd verzoeker naar Pristina gerepatrieerd.

1.7. Verzoeker diende op 12 augustus 2014 een aanvraag in voor een verblijfskaart voor een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van schoonbroer.

1.8. Op 16 september 2014 werd verzoeker geïntercepteerd door de politie en werd vastgesteld dat hij niet in het bezit was van een geldig visum.

1.9. Aan verzoeker werd op 16 september 2014 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend het betreft de thans bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

Reden van de beslissing en van de afwezigheid van een termijn om het Grondgebied te verlaten:
Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

Betrokkene respecteert niet het inreisverbod van drie jaar dat aan hem betekent werd op 03.06.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Pristina.

(...)"

1.10. Aan verzoeker werd op 16 september 2014 eveneens een inreisverbod opgelegd voor de duur van drie jaar.

1.11. Op 18 september 2014 werd door het bestuur eveneens een beslissing houdende de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging genomen.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduimd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Over het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist niet dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is.

3.3. Over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.3.2. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat de niet-schorsing van de beslissing verregaande gevolgen heeft voor het gezin waarvan hij deel uitmaakt. In Kosovo heeft hij geen familie waar hij bij kan gaan wonen.

Verzoeker beroept zich in het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in essentie op zijn gezinsleven in België dat hij beschermingswaardig acht onder artikel 8 EVRM waarvan hij de schending aanvoert en uiteenzet in zijn middelen waar hij dienaangaande benadrukt dat hij stappen heeft ondernomen om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen op basis van gezinshereniging conform artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet en dat hij kan gekwalificeerd worden als een burger van de Unie zoals bepaald in het nieuwe artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft immers een aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 gericht aan de stad Antwerpen teneinde een bijlage 19ter te bekomen. Verzoeker is momenteel in afwachting van een reactie van de stad Antwerpen teneinde een afspraak vast te leggen en een bijlage 19ter te ondertekenen. Dat het bijgevolg niet aan verzoeker kan worden aangerekend dat hij geen bijlage 19ter dan wel een bijlage 15 heeft ontvangen waardoor zijn verblijf gedekt is.

3.3.2. Daargelaten de vraag of in afwachting de afgifte van een bijlage 19ter, een bijlage 15 op grond van artikel 119 van het Vreemdelingenbesluit had moeten worden afgeleverd aan verzoeker blijkt uit het administratief dossier en de debatten ter terechtzitting dat op 18 september 2014 een beslissing werd genomen waarbij de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in dat artikel. De

aanvraag tot vestiging werd geweigerd door middel van een bijlage 20, betekend op 18 september 2014.

De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing beoogt niet enkel te verhinderen dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou ontstaan, maar moet tevens een nuttig effect sorteren in de zin dat het de verzoekende partij een voordeel oplevert.

Het voordeel dat thans beoogd wordt zijnde tijdelijk bij het gezin te verblijven waarvan hij beweert deel uit te maken in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag tot gezinshereniging in zijn hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie is thans niet meer aanwezig.

De eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten is niet langer van aard het aangevoerde nadeel te verhinderen gelet op de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging.

Aangezien verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een gezinshereniging kan dan ook geen schending van artikel 8 EVRM in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot het door verzoeker aangevoerde verbod tot een restrictieve interpretatie van het moeilijk

te herstellen ernstig nadeel, verwijst de Raad naar de hierboven weergegeven conclusie met betrekking tot het ontbreken van een verdedigbare grief, gestoeld op artikel 8 van het EVRM, waardoor er *in casu* geen sprake is van een zogenaamd 'evident' nadeel. Verzoeker verwijst weliswaar naar de Rewe/Comet-doctrine, maar toont niet aan dat het nationale procesrecht de toepassing van het Europees recht in haar geval onmogelijk of uiterst moeilijk maakt.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4.Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizendveertien door:

mevr. A.VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

A. VAN ISACKER